

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Sylwia Poradzisz

Protokolant: sekr. sąd. Agata Dumicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu Moniki Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniach 9 września 2015r. , 16 grudnia 2015r. i 3 lutego 2016r.

1. sprawy D. W. (1)

syna F. i S. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 28 listopada 2010r. do 28 grudnia 2011r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, udzielił innej osobie pomocy do zbycia samochodu marki B. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 104.800 złotych, w ten sposób, iż udostępnił swoje dane osobowe w celu stworzenia dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia przez siebie tego samochodu w dniu 28 listopada 2010r. w S., czym umożliwił innej osobie posłużenie się podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr GC- (...) oraz podrobioną umową kupna sprzedaży przy rejestracji samochodu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, celem wyłudzenia poświadczającej nieprawdę decyzji (...) (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu oraz decyzji (...) o rejestracji tego pojazdu, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) oraz dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...) zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zbycie pojazdu, przy czym czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8 lutego 2005r. (sygn. akt IIK 1412/04) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 marca 2004r. do 24 maja 2007r.

tj. o czyn z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk

II. w okresie od 28 stycznia 2011r. do 28 lutego 2011r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, udzielił innej osobie pomocy do zbycia samochodu marki P. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 185.000 złotych, w ten sposób, iż nakłonił M. H. (1) do udostępnienia swoich danych osobowych w celu stworzenia dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia przez nią tego samochodu w dniu 28 stycznia 2011r. w G. oraz posłużenia się przez nią podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr (...) oraz podrobioną umową kupna sprzedaży przy rejestracji samochodu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, celem wyłudzenia poświadczającej nieprawdę decyzji nr (...) (...) (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu oraz decyzji nr (...) o rejestracji tego pojazdu, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) oraz dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...)

zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zbycie pojazdu, przy czym czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8 lutego 2005r. (sygn. akt IIK 1412/04) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 marca 2004r. do 24 maja 2007r.

tj. o czyn z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk

2. sprawy A. S.

syna F. i R. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

III. w okresie od 1 września do 3 października 2011r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z osobą objętą odrębnym postępowaniem, udzielił nieustalonej osobie pomocy do zbycia samochodu marki V. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 24.000 euro, w ten sposób, iż brał udział w stworzeniu dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia tego samochodu w dniu 1 września 2011r. w B., a następnie posługując się podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr B- (...) oraz podrobioną umową kupna-sprzedaży dokonał jego rejestracji w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W., podstępnie wprowadzając w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, wyłudzając w ten sposób poświadczającą nieprawdę decyzję nr TK.(...) (...) (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...) zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zbycie pojazdu

tj. o czyn z art. 291§1 kk i art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk

3. sprawy T. K.

syna J. i D. z domu S.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

IV. w okresie od 5 marca do 4 września 2011r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, udzielił pomocy do zbycia samochodu marki A. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 31.500 euro, w ten sposób, iż nakłonił A. K. do udostępnienia swoich danych osobowych w celu stworzenia dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia tego samochodu w dniu 5 marca 2011r. w B., a następnie posługując się podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr B- (...) oraz podrobioną umową kupna-sprzedaży dokonał jego rejestracji w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W., podstępnie wprowadzając w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, wyłudzając w ten sposób poświadczającą nieprawdę decyzję nr TK.(...) (...) (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu oraz decyzję (...) o rejestracji pojazdu, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...) zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zbycie pojazdu

tj. o czyn z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk

I. D. W. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. D. W. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i 86§1 kk łączy oskarżonemu D. W. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II dyspozycji wyroku i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. A. S. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk i 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. T. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk (według stanu prawnego przed dniem 1 lipca 2015r. na podstawie art. 4§1 kk) warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby: wobec A. S. i T. K. na okres 3 (trzech) lat, a wobec D. W. (1) zawiesza wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej na okres próby 5 (pięciu) lat;

VII. na podstawie art. 45§1 kk orzeka przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa: wobec D. W. (1) w kwocie 200 zł, wobec A. S. w kwocie 500 zł;

VIII. na podstawie art. 33§2 kk orzeka wobec oskarżonych D. W. (1), A. S. i T. K. kary grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IX. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt II K 422/15

UZASADNIENIE

Odnosnie oskarżonych D. W. (1) i A. S.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W grudniu 2010r. nieznanemu mężczyźnie zaproponowano idącemu ulicą oskarżonego D. W. (1), proponując mu 150 zł za rejestrację samochodu na jego nazwisko. Oskarżony zgodził się na tę propozycję, wsiadł do samochodu tego mężczyzny i przekazał mu swój dowód osobisty w celu stworzenia dokumentacji niezbędnej do rejestracji samochodu.

W ten sposób sporządzono umowę sprzedaży pojazdu B. (...) nr VIN (...), z której wynikało, że D. W. (1) nabył przedmiotowy pojazd w dniu 28 listopada 2010r. w S. za kwotę 28.000 euro.

Wśród dokumentów pojazdu znajdował się podrobiony dowód rejestracyjny nr GC- (...). Oskarżony widział wszystkie dokumenty, jakie miały zostać złożone w celu rejestracji pojazdu.

Udostępniając swoje dane osobowe oskarżony umożliwił innej osobie posłużenie się podrobionymi dokumentami przy rejestracji pojazdu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W. i podstępne wprowadzenie w ten sposób błąd inspektora tego (...) co do autentyczności dokumentów w celu wyłudzenia poświadczających nieprawdę decyzji o rejestracji pojazdu.

Decyzją z dnia 20.12.2010r. pojazd został czasowo zarejestrowany na D. W. (1), zaś decyzją z dnia 28.12.2010r. na stałe, co skutkowało uzyskaniem dowodu rejestracyjnego serii (...), tablic rejestracyjnych (...), zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), a co umożliwiło zbycie przedmiotowego pojazdu.

W nocy z 8 na 9 stycznia 2011r. w E. w Niemczech skradziono samochód B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...) na szkodę S. W.. W nieustalonym miejscu i czasie zeszlifowano z nadwozia tegoż pojazdu fabryczne oznaczenie pojazdu i w to miejsce naniesiono fałszywy numer VIN (...)

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) – k. 392-393, 519-525, 526, 531-534, 535-537, 540, 541-542, 545-546, 592-593, 1738-1740

Zaświadczenie potwierdzające uiszczenie podatku VAT – k. 384, 385

Dokumenty rejestracyjne pojazdu B. (...) – k. 476-494 w tym:

- Umowa sprzedaży pojazdu – k. 489

- Dowód rejestracyjny pojazdu - niemiecki – k. 490-493

Protokół oględzin niemieckiego dowodu rejestracyjnego – k. 496-500, 501-505

Opinia biegłego z zakresu badania pisma – k. 559-578

Protokół oględzin pojazdu B. (...) – k. 342-343

Opinia mechanoskopijna – k. 351-354, 403-406

Zeznania świadka J. W. – k. 345-346

Informacja co do kradzieży pojazdu B. (...) – k. 357-374

W styczniu 2011r. oskarżony D. W. (1) zaproponował M. H. (1) zarejestrowanie samochodu na jej dane osobowe w zamian za korzyść w kwocie 200 zł. M. H. (1) zgodziła się. Oskarżony przekazał jej niezbędne dokumenty do rejestracji pojazdu w tym podrobiony niemiecki dowód rejestracyjny składający się z części I o serii (...) i części II serii (...), wydany dla P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...) oraz podrobioną umowę kupna-sprzedaży tego pojazdu, z której wynikało, że M. H. (1) zakupiła przedmiotowy pojazd 28 stycznia 2011r. w G. za 15.000 euro.

M. H. (1) udała się wraz z D. W. (1) do Urzędu Skarbowego oraz do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w W., gdzie złożyła wniosek o rejestrację pojazdu i odebrała decyzję o czasowej rejestracji pojazdu z dnia 8 lutego 2011r. wraz z pozwoleniem czasowym, tablicami rejestracyjnymi, kartą pojazdu i nalepką kontrolną, przekazując wszystko D. W. (1).

Samochód P. (...) został zarejestrowany na M. H. (1), zaś decyzję o stałej rejestracji odebrała nieustalona osoba podpisując się imieniem i nazwiskiem D. W. (1).

Dowód: zeznania świadka M. H. (1) – k. 531-534, 638-643, 644-645, 646, 647-649, 1836-1837

Dokumenty rejestracyjne pojazdu – k. 594 -611w tym:

-Wniosek o rejestrację pojazdu – k. 594

- umowa kupna-sprzedaży pojazdu – k. 587

- niemiecki dowód rejestracyjny – k. 598-600

- decyzja o rejestracji pojazdu – k. 610

- decyzja o czasowej rejestracji pojazdu – k. 611

Protokół oględzin niemieckiego dowodu rejestracyjnego – k. 613-622

Opinia biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów – k. 655-683

W październiku 2011r. nieustalony mężczyzna skontaktował się z oskarżonym A. S. proponując mu rejestrację pojazdu w zamian za korzyść w kwocie 300 zł. Oskarżony zgodził się na propozycję i spotkał się z tym mężczyzną następnego dnia pod Starostwem Powiatowym w W..

Będąc na miejscu oskarżony spotkał tam znanego mu osobiście J. K. (1), który poinformował oskarżonego, że umówił się z innym mężczyzną, aby zarejestrować dla niego samochód. Po przybyciu nieznanego mężczyzny okazało się, że A. S. ma zarejestrować jako pełnomocnik samochód na dane J. K. (1).

Przed wejściem do Wydziału Komunikacji nieznanemu mężczyźnie przedłożył wszystkie niezbędne dokumenty i dał je do podpisu J. K. (1) i A. S.. Oskarżony wypełnił część pełnomocnictwa, na podstawie którego miał zarejestrować samochód w imieniu J. K. (1). J. K. podpisał przedmiotowe pełnomocnictwo oraz umowę kupna pojazdu V. (...) za kwotę 24.000 euro.

Następnie wszyscy mężczyźni weszli do (...), gdzie A. S. złożył wniosek o rejestrację pojazdu V. (...) o numerze VIN (...) i numerze rejestracyjnym B- (...), przedkładając podrobioną umowę kupna-sprzedaży przedmiotowego pojazdu, z której wynikało, że samochód ten został nabyty przez J. K. (1) w dniu 1 września 2011r. w B. za kwotę 24.000 euro oraz podrobiony niemiecki dowód rejestracyjny tegoż pojazdu.

Na podstawie przedłożonych dokumentów samochód V. (...) został zarejestrowany czasowo decyzją z dnia 03.10.2011r., a co skutkowało wydaniem tablic rejestracyjnych (...), zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym (...).

Łącznie za rejestrację pojazdu A. S. otrzymał od nieznanego mężczyzny 500 zł.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. S. – k. 1306-1311, 1570, 1740-1741

Dokumenty rejestracyjne pojazdu - k. 1277 –1292 w tym:

- decyzja o czasowej rejestracji pojazdu – k. 1278

- umowa kupna-sprzedaży – k. 1283

- niemiecki dowód rejestracyjny – k. 1284-1286, 1290-1292

Protokół oględzin niemieckiego dowodu rejestracyjnego – k. 1293-1303

Opinia biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów – k. 655-683

Oskarżony D. W. (1) przyznał się do tego, że na prośbę nieznanego mężczyzny zarejestrował pojazd marki B. (...), ale nie wiedział, jakie dokumenty przedkładał w wydziale Komunikacji. Przyznał, że nie dokonał zakupu samochodu B. (...) i nigdy nie był w Niemczech po taki pojazd. Oskarżony zaprzeczył natomiast, aby nakłaniał M. H. (1) do rejestracji samochodu P. (...) i aby brał jakikolwiek udział w rejestracji tego pojazdu.

Oskarżony był uprzednio karany w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8 lutego 2005r. (sygn. akt (...)) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 marca 2004r. do 24 maja 2007r.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. W. (1) – k. 392-393, 519-525, 526, 531-534, 535-537, 540, 541-542, 545-546, 592-593, 1738-1740

Dane o karalności – k. 548-549

Odpis wyroku (...)– k. 550-552

Oskarżony A. S. przyznał się do dokonania rejestracji pojazdu V. na dane J. K. (1) na podstawie udzielonego mu przez tegoż pełnomocnictwa. Przyznał także, że za rejestrację pojazdu otrzymał łącznie od nieznanego mu mężczyzny, który zaproponował mu dokonanie tej czynności, kwotę 500 zł.

A. S. zaprzeczył, aby miał świadomość, że działa w sposób przestępczy i posługiwał się sfałszowanymi dokumentami.

Oskarżony był dotychczas karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. S. – k. 1306-1311, 1570, 1740-1741

Dane o karalności – k. 1331-1332

Sąd nadto zważył:

Dowody zgromadzone w sprawie dały podstawę do uznania winy i sprawstwa oskarżonych A. S. i D. W. (1) w zakresie zarzucanych im czynów.

Zasadniczo obaj oskarżeni przyznali, że dokonali rejestracji pojazdów samochodowych w Starostwie Powiatowym na prośbę nieznanymi im osób i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. A. S. zakwestionował jednakże, aby miał świadomość nielegalności takiej czynności i dodał, że miał pełnomocnictwo do zarejestrowania samochodu na nazwisko znanego mu mężczyzny – J. K. (1) i nie miał wiedzy co do tego, że dokumenty, które przedłożył w celu rejestracji były fałszywe.

D. W. (1) wskazał w swoich wyjaśnieniach, po pierwsze, że brał udział w rejestracji tylko jednego pojazdu – B. – w ten sposób, że udał się do urzędu, przedstawił swój dowód osobisty i jakieś papiery, przy czym oskarżony podał, że nie wie, jakie papiery składał i jakie podpisywał, a za którą to czynność otrzymał pieniądze. D. W. (1) zaprzeczył, aby nakłaniał M. H. (1) do rejestracji pojazdu P. (...) i brał jakikolwiek udział w tym procederze.

Analiza wyjaśnień oskarżonych prowadziła do wniosku, że według ich relacji, żaden z nich nie miał świadomości sprawczego działania, tj. posługiwania się fałszywymi dokumentami, wyłudzenia poświadczenia nieprawdy i pomocnictwa do zbycia pojazdu.

Zdaniem Sądu okoliczności przedmiotowej sprawy, pomimo twierdzeń oskarżonych, pozwalały na przypisanie im winy i sprawstwa w zakresie zarzucanych im czynów.

Oczywistym pozostaje, że dokonanie rejestracji samochodu na podstawie udzielonego pełnomocnictwa jest czynnością dopuszczalną prawnie i legalną. W przedmiotowej jednakże sprawie trudno było przyjąć, że proceder, w którym uczestniczyli oskarżeni była w pełni legalna i nie budziła najmniejszych wątpliwości co do jej zgodności z prawem.

Obaj oskarżeni zostali poproszeni przez zupełnie nieznanymi im mężczyzn o dokonanie rejestracji, przy czym D. W. (1) miał zarejestrować pojazd na siebie, A. S. - jako pełnomocnik - na inną osobę. Już choćby ta okoliczność powinna wzbudzić w obu oskarżonych uzasadnione wątpliwości co do zgodności z prawem takiej czynności. Tym bardziej, że wskazywani przez oskarżonych obcy mężczyźni nie podawali jakichkolwiek argumentów i przyczyn, dla których nie mogli rejestracji pojazdu dokonać samodzielnie. Skoro tak, to już w tym momencie obaj oskarżeni powinni zdawać sobie sprawę z tego, że osoby te nie chciały figurować w dokumentacji pojazdu jako ich właściciele, a skoro tak, to powodem tego mógł być tylko fakt nielegalnego pochodzenia pojazdu.

Sytuacja stała się jeszcze bardziej oczywista, kiedy w przypadku D. W. (1) okazało się, że w umowie kupna pojazdu B. to on figuruje jako jego właściciel – kupujący, zaś co do samochodu P. (...) – M. H. (1). Przecież oczywistym jest, że oskarżony D. W. (1) nie nabył pojazdu B., czego absolutnie nie kwestionował, a także, że przedmiotowego samochodu P. (...) nie nabyła M. H. (1), znana D. W., a która wskazała, że to właśnie oskarżony nakłonił ją do zarejestrowania tegoż pojazdu na jej dane i to oskarżony pomógł jej załatwić wszelkie formalności i to on przekazał jej za to kwotę 200 zł.

Co prawda D. W. (1) zaprzeczył, aby nakłaniał M. H. (1) do rejestracji samochodu i brał w tym jakikolwiek udział, ale, zdaniem Sądu, jego wyjaśnienia nie polegały na prawdzie w tym zakresie. M. H. (1) złożyła zeznania w sposób logiczny, spójny i konsekwentny, wskazując na D. W. (1) jako tego, który nakłonił ją do rejestracji pojazdu za korzyść majątkową i sam pomógł jej dochować wszelkich formalności oraz dostarczył wymagane dokumenty.

Zdaniem Sądu M. H. (1) nie miała powodów, aby pomawiać oskarżonego, a jej zeznania były logiczne i konsekwentne, tym bardziej, że przecież świadek została skazana za swoją czynność sprawczą, a zatem wskazanie przez nią na D. W. (1) w żaden sposób nie pomniejszało jej odpowiedzialności. Z tych też względów Sąd dał wiarę świadkowi co do udziału D. W. (1) w rejestracji pojazdu P. (...).

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że D. W. (1) miał świadomość tego, że udostępnienie swoich danych osobowych służyło stworzeniu fałszywych dokumentów w tym w postaci umowy kupna pojazdu B. (...) i umożliwiło innej osobie posłużenie się takim dokumentem i podrobionym dowodem rejestracyjnym pojazdu B. (...). Co prawda oskarżony wskazywał, że sam udał się do Wydziału Komunikacji celem rejestracji pojazdu i odbierał decyzje rejestracyjne, ale z dokumentów rejestracyjnych pojazdu i opinii z zakresu badania dokumentów wynikało, że oskarżony nie podpisał żadnego ze składanych dokumentów, na których figurowało jego imię i nazwisko, w tym także decyzji o rejestracji pojazdu. Z tego też względu przyjąć należało, że oskarżony udzielił pomocy innej osobie do stworzenia fałszywych dokumentów na jego dane osobowe i posłużenia się nimi w Wydziale Komunikacji. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony miał świadomość tego, iż dokumenty służące do rejestracji pojazdów B. (...) i P. (...) w postaci umowy kupna sprzedaży tychże pojazdów i niemiecki dowód rejestracyjny były fałszywe. Skoro przedmiotowe pojazdy miały zostać rzekomo nabyte przez niego i M. H. (1), a z całą pewnością nie były, to tym samym za logiczny uznać należało wniosek, że pojazd ten nie pochodził z legalnego źródła, a zatem dokumenty pojazdu nie mogły być prawdziwe.

Podobne rozważania odnieść należało do oskarżonego A. S., który legalność swojego zachowania upatrywał w okoliczności udzielenia mu pełnomocnictwa do dokonania rejestracji pojazdu. O ile samo udzielenie pełnomocnictwa wątpliwości budzić nie może, o tyle okoliczności sprawy nakazywały przyjąć, że oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.

Po pierwsze, prośba o rejestrację pojazdu jaka przekazana mu została przez nieznaną osobę telefonicznie skłaniała do powzięcia pewnych wątpliwości. Następnie, jak wyjaśnił oskarżony, pod Starostwem w dniu złożenia wniosku o rejestrację spotkał swojego znajomego J. K. (1), który, jak się następnie okazało, miał być właścicielem przedmiotowego pojazdu i to na jego nazwisko i z jego pełnomocnictwa oskarżony miał dokonać rejestracji samochodu.

Jak wyjaśnił oskarżony, nie był on zdziwiony tym, że J. K. (1) nie mógł sam zarejestrować pojazdu, ponieważ był alkoholiczkiem na głodzie alkoholowym i był w bardzo złym stanie. Nie wzbudziło jednak zdziwienia oskarżonego, że zgodnie z umową sprzedaży pojazdu V., którego miał zarejestrować, był właśnie J. K. (1), który miał zakupić przedmiotowy pojazd w B. za kwotę 24.000 euro. Jak uzasadnił to A. S., J. K. (1) zawsze woził czy to węgiel, czy to złom, zajmował się transportem i według oskarżonego, sądził on, że właściciel jakiejś firmy transportowej kredytuje mu przedmiotowy samochód. Takie uzasadnienie uznać należało za oczywiście nielogiczne i mało prawdopodobne. W jaki bowiem sposób J. K. (1) – alkoholik, na głodzie alkoholowym rozwijający okresowo złom i węgiel mógł zakupić samochód za 24.000 euro. Gdyby zakup ten dokonywany był przez potencjalnego szefa J. K., to przecież to on winien figurować jako właściciel pojazdu, a nie J. K. (1), skoro podmiotem dokonującym zakupu miałyby być firma transportowa. Nadto, co również istotne, to nie J. K. (1) posiadał dokumenty niezbędne do rejestracji samochodu i to

nie on wypisywał pełnomocnictwo, ale wszystkim zajmował się mężczyzna, który uprzednio dzwonił do oskarżonego i prosił go o przysługę zarejestrowania samochodu i to on posiadał wszystkie dokumenty, które oskarżony wraz z J. K. (1) wypełniali.

Jak podał A. S., miał on wrażenie, że ten mężczyzna był szefem K.. W takiej sytuacji trudno zrozumieć skąd potrzeba udziału oskarżonego w procesie rejestracji, tym bardziej, że, jak wynikało z wyjaśnień oskarżonego, ów mężczyzna doskonale wiedział w jaki sposób należy zarejestrować samochód i było widać, że nie robi tego po raz pierwszy.

Co istotne nadto, to właśnie temu mężczyźnie oskarżony oddał dokumenty uzyskane ze Starostwa i to z nim umówił się ponownie na odbiór decyzji rejestracyjnej i w końcu to od niego A. S. otrzymał zapłatę za rejestrację pojazdu. Skoro to J. K. (1) miał być właścicielem tego samochodu, to z jakiego powodu oskarżony przekazał dokumenty samochodu nieznanemu mężczyźnie, który poprosił go o zarejestrowanie samochodu na J. K. (1).

Warto podnieść w tym miejscu także i tę okoliczność, na którą wskazywał oskarżony w swoich pierwszych wyjaśnieniach, że po spotkaniu J. K. (1) pod Starostwem tenże miał powiedzieć oskarżonemu, że umówił się z jakimś chłopakiem, dla którego ma zarejestrować samochód, co potwierdzało tym bardziej przestępczy proceder i wskazywało jednoznacznie, że z całą pewnością J. K. nie jest właścicielem przedmiotowego pojazdu.

Wyjaśniając przed Sądem oskarżony starał się zmienić sens swojej wypowiedzi twierdząc, że musiał zrozumieć K. opatrzenie, a chodziło po prostu o to, że miał zarejestrować samochód, którego właścicielem był K.. Niestety wersja ta nie mogła zostać uznana za wiarygodną.

Podpisywanie dokumentów przed starostwem, pilotowanie sprawy i kierowanie procesem rejestracji przez nieznanego mężczyznę i w końcu przekazanie właśnie temu mężczyźnie wszystkich dokumentów i decyzji o rejestracji pojazdu, wszystko to wskazywało na to, że J. K. (1) był tylko podstawioną osobą, figurantem, na którego pojazd miał być zarejestrowany, a pojazd musiał pochodzić z nielegalnego źródła, zaś rejestracja miała zalegalizować przestępczy proceder, a która to konkluzja właściwa była także w stosunku do D. W. (1).

Analiza dowodów przedmiotowej sprawy, w szczególności dokumentacji pojazdów i opinii biegłych, które wskazywały na to, że pojazdy będące przedmiotem niniejszego postępowania pochodziły z kradzieży, miały zmienione numery VIN i podrobione dokumenty, wskazywały na to, że sprawcze zachowania oskarżonych miały na celu legalizację przestępczego procederu, polegającego na zarejestrowaniu kradzionych aut, co umożliwiała następnie ich sprzedaż. Z tego też względu do rejestracji samochodów wybierano osoby trzecie – oskarżonych, które użyczały swoich danych osobowych, a następnie posługując się nieprawdziwymi dokumentami – umową sprzedaży pojazdu i dowodem rejestracyjnym – poprzez posłużenie się nimi w Wydziale Komunikacji podstępnie wprowadzali w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności tychże dokumentów niezbędnych do rejestracji pojazdu, wyłudzając w ten sposób dokumenty poświadczające nieprawdę w postaci decyzji o czasowej rejestracji pojazdu, a w konsekwencji czasowego dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych.

W taki sposób uzyskana dokumentacja legalizowała przedmiotowe pojazdy i umożliwiała ich zbycie.

Nie sposób przyjąć za oskarżonymi, że nie wiedzieli, że dokumenty są nieprawdziwe, bądź, jak twierdził D. W. (1), że nie widział dokumentów, nie zwracał uwagi na ich treść, albowiem propozycja rejestracji samochodu za wynagrodzeniem złożona przez nieznaną osobę wręcz wymuszała postanie wątpliwości. Biorąc do tego fakt, że właścicielami pojazdów miały być osoby, które w sposób oczywisty nimi być nie mogły – D. W., M. H., J. K. – to wprost wskazuje to na to, że pojazd musiał pochodzić z kradzieży, a dotycząca go dokumentacja jest sfałszowana. Skoro taką świadomość oskarżeni mieli, to tym samym zdawali sobie sprawę, że posłużenie się nimi w Wydziale Rejestracji jest przestępstwem posługiwania się dokumentami sfałszowanymi, a celem takiego działania jest podstępne wprowadzenie w błąd inspektora takiego urzędu w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentacji w postaci decyzji rejestrowych pojazdów.

W ocenie Sądu oskarżeni działali z taką świadomością i doskonale zdawali sobie sprawę z tego, że uczestniczą w nielegalnym procederze, którego celem było wprowadzenie w sposób legalny pojazdu na teren Polski, jego rejestracja i możliwość w dalszej perspektywie sprzedaży.

W przypadku D. W. (1), odnośnie drugiego z zarzucanych mu czynów, Sąd uznał, że jego czynność sprawcza sprowadzała się do pomocy w zbyciu pojazdu poprzez nakłonienie M. H. (1) do udostępnienia swoich danych osobowych w celu stworzenia dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia przez nią pojazdu marki P. (...) i nakłonienia jej do posłużenia się w Wydział (...) takim dokumentem oraz podrobionym dowodem rejestracyjnym pojazdu, na podstawie których M. H. wyłudziła podstępnie poświadczającą nieprawdę decyzję o czasowej rejestracji pojazdu, a w konsekwencji czasowego dowodu rejestracyjnego, dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych, co umożliwiło zbycie tego pojazdu.

Jak wynikało z zeznań M. H. (1), to właśnie D. W. (1) dostarczył jej wszystkie dokumenty niezbędne do dokonania rejestracji pojazdu, to on udał się z nią do Urzędu Skarbowego celem złożenia właściwego druku rozliczenia z tytułu nabycia pojazdu, co zresztą oskarżony uczynił także samodzielnie podczas rejestracji pojazdu B. na swoje nazwisko, a następnie udał się z M. H. (1) do Wydziału Komunikacji celem złożenia dokumentacji dotyczącej rejestracji pojazdu i to jemu świadek przekazała tablice rejestracyjne, które otrzymała w urzędzie, zaś oskarżony przekazał jej 200 zł.

Udział D. W. (1) zatem w procesie rejestracji obu pojazdów był oczywisty. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że D. W. (1) wyczerpał znamiona dwóch występów z art. 291§1 kk i art. 18§3 w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk. Zważywszy na to zaś, że czynów tych dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8 lutego 2005r. (sygn. akt (...)) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 marca 2004r. do 24 maja 2007r., w kwalifikacji prawnej obu czynów zawrzeć należało part. 64§1 kk.

Sąd wskazuje, że w wyniku błędu nie zmienił daty popełnienia czynu opisanego w pkt I, a dotyczącego D. W. (1), albowiem czyn ten popełniony został w okresie od 28.11.2010r. do 28.12.2010r., co w sposób oczywisty wpływało na konieczność uznania działania tegoż oskarżonego w warunkach ciągu przestępstw.

Co do oskarżonego A. S. powyższe rozważania dały podstawę do przyjęcia, iż swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę opisanego w art. 291§1 kk i art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Uznając oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów sąd na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§2 kk wymierzył im następujące kary: D. W. (1) za oba czyny po roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś A. S. karę roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk (według stanu prawnego na dzień przed 1 lipca 2015r., na podstawie art. 4§1 kk) Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności, tj. kary łącznej wobec D. W. (1) na okres próby 5 lat, a kary orzeczonej wobec A. S. na okres próby 3 lat.

W ocenie Sądu orzeczone kary są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionych czynów.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżeni działali z niskich pobudek, bo z chęci uzyskania korzyści majątkowej, co świadczy o tym, że dla zarobku gotowi byli dopuścić się przestępstwa. Z całą pewnością popełnione przez nich czyny były naganne, albowiem umożliwiały zalegalizować przestępczy proceder podjęty przez inne osoby.

Oskarżeni bez wątpienia muszą ponieść konsekwencję swoich sprawczych zachowań, ale w ocenie Sądu kara z warunkowym zawieszeniem była wystarczająca dla jej osiągnięcia celów.

W szczególności odnieść należało to do oskarżonego D. W. (1), który zarzucanych czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, jednakże zważywszy na to, że uprzednio był karany w 2005r., zaś zarzucanych mu czynów dopuścił się na przełomie 2010 i 2011, to skazywanie go na dzień dzisiejszy na karę bezwzględną mogło by być

odczuwane przez niego jako nadmierna dolegliwość. Fakt popełnienia czynu w warunkach powrotu do przestępstwa nie może bowiem stanowić jedynej i wyłącznej podstawy do orzeczenia kary bezwzględnej.

Sąd wziął pod uwagę, że oskarżeni nie byli filarem przestępczego procederu, ale osobami wykorzystanymi i wciągniętymi dla uzyskania korzyści majątkowej, a najistotniejsze były ich dane osobowe i ich udział w rejestracji pojazdów, chroniąc tym samym sprawców, którzy organizowali cały proceder.

Stąd też skazywanie oskarżonych na kary surowsze uznać należało za niewspółmierne do wagi popełnionych czynów.

Nadto, dążąc do sprawiedliwego ukarania sprawców Sąd orzekł w stosunku do nich na podstawie art. 33§2 kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda, a na podstawie art. 45§1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstwa.

Zdaniem Sądu obciążenie finansowe obu oskarżonych z całą pewnością będzie odczuwalną przez nich dolegliwością, która uzmysłowi im naganność ich sprawczego zachowania.

Na podstawie art. 624§1 kpk Sąd zwolnił obu oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek skarbu Państwa.